

افندم در گند عشق بار خوش ز بند غیر جیم بیله  
پار کوبان روزند در بزم عشق جام رکند بدستم بیله  
رسته از هم از چه نوزمین دلام  
دایم از وصل نوسم بیله

شیر باغ نه در راز زمین بگفت عاشق صحبت فریبش  
که جان فخر و وصل آنگه شد که با بجز از سر زاری عینش  
خون آتش که زنده بود در دست که نه بیست بگفتش از آسبش  
ز فرزند زلف محف اور که فارغ کردم ازم کفر و عیبش  
بجز مهر تو راه دل افروز ندارم از کسر دین کینش  
بس بر دم بر با ناز خان ندیدم چو ناز نازانیش  
سلیمانان جهان است آنکه سرود زیا قوت لبست دارد لبش  
عیال چشم جفقت هر کس است که در در عینک معنی البقش

بماند

بجماسم ز ناز ناز نینس که از مستردانم کفر و بدش  
ز آن رقت طبع بریدم جان که دل بستم مهرم جبینش  
سلیمانان ز نیم از دل عشق جبهه بندم زیر لبش  
خون آن زند پوش و جگر دیار که دست افشند بر سینهش  
هر کش خاکه سخن بر لبش از غم دارد رخا کسرت نینش  
بش دارم که هر ناز ز نفسی بود عشق فر اجل المینش  
بجز باد و شش دل لایس بر کینه عشق جان فر مینش  
سلیمانان ستیای ملک معنی ز لعن از او مند نگینش  
دل کای روشن از نوا علیت  
بغرفاق حفش نبود بقیش

خون عشق در ناز ناز نینس نه اشک آه آسینش  
لب جو عجب طرف لاله زار از موعود یارم جبینش